De Panorama

# Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD



VIJFDE JAARGANG
No 6 — 6 FEBRUARI 1954

Alleen voor abonné's van PANORAMA
5 ct.



„ DE BRANDWEER OEFENT!"

# De Orchideeënjager

*door*
*Carlo Muntinck*

Toen Guus 's middags uit school kwam, zat zijn oom in de huiskamer. De langverwachte, geheimzinnige oom George, die de hele wereld had rondgezworven en tientallen malen in de geweldigste avonturen gewikkeld was geweest. Het spreekt vanzelf, dat zo iemand heel wat weet te vertellen en Guus verheugde zich dan ook al op de spannende verhalen, die er zouden komen. Na het eten, toen oom George met een geurige sigaar in zijn stoel zat en nog steeds geen aanstalten maakte om van wal te steken, kon Guus het niet langer uithouden. „Vertelt u eens wat, oom George," bedelde hij.

„Vertellen?" zei oom George. „Waarover?"

„Over wat u allemaal weer hebt beleefd, natuurlijk," zei Guus. „Over die wilde volksstammen, waar u bent geweest."

Oom George blies de rook van zijn sigaar naar het plafond. „Wilde volksstammen.... Och, waar vind je tegenwoordig nog wilde volksstammen? Nee, dat is niets meer gedaan. Als ik alleen maar aan m'n laatste avontuur in Brazilië denk.... Jullie weten toch, dat ik op de orchideeënjacht ben geweest, nietwaar? Dat heb ik tenminste geschreven."

Hij stak een nieuwe sigaar op en ging er eens gemakkelijk bij zitten.

„Nou," zei hij, „dat kwam dan zo. Verleden jaar, toen ik in Rio de Janeiro was, leerde ik iemand kennen, die erg veel belangstelling had voor orchideeën. Die bloemen zijn geweldig duur, begrijp je, omdat ze zo moeilijk te krijgen zijn, vooral de zaden brengen veel geld op. Die meneer in Rio vertelde me tenminste, dat hij er heel wat voor over zou hebben, wanneer iemand hem flink wat van die zaden zou kunnen bezorgen. Om kort te gaan, we spraken af, dat ik er op uit zou trekken. Ik kocht een stevige motorsloep, een paar geweren en wat ik verder allemaal nodig zou hebben op mijn tocht. Iedereen raadde het me af, want je moet weten, dat er al heel wat mensen niet zijn teruggekeerd uit die streken. Maar ik ging toch. Op een mooie ochtend zette ik de motor van mijn sloepje aan en tufte de Amazone op. Ik vertrok van een klein plaatsje aan de kust en alle kennissen, die ik daar had, stonden op de steiger en wuifden me na. In het begin ging alles gesmeerd. Ik zat als een prins in mijn bootje, dat lekker door het water schoot. Nu moet je je dat allemaal niet zo eenvoudig voorstellen, want de Amazone is de Amstel niet. Het is de langste rivier van de wereld en een van de gevaarlijkste ook. Je vindt er van alles; stroomversnellingen, kaaimannen, waterslangen en vleesetende vissen. Piranha's heten die. Ze zijn niet groter dan een haring, maar gevaarlijker dan een tijger. Als ik het ongeluk had gehad om in het water te vallen, terwijl er een zwerm van die diertjes in de buurt was geweest, dan had ik hier niet gezeten."



Oom George zweeg en stak zijn sigaar aan, die onder het vertellen was uitgegaan. Daarna vervolgde hij: „Voorlopig ging het allemaal best. Ik had geen last van wilde dieren, alleen de muskieten waren een beetje hinderlijk. Eerder dan ik verwacht had vond ik de eerste orchideeën. Maar toen ik zowat een week onderweg was, begon de narigheid. Om te beginnen werd ik bijna door een vergiftige slang gebeten. Dat lieve diertje liet zich pardoes uit een boom in m'n boot vallen en als ik het niet een tik met de kolf van m'n geweer had gegeven, dan had die meneer in Rio de Janeiro nu nog geen orchideeën gehad. Gelukkig sloeg ik goed raak en dat ondier had meteen nergens meer aardigheid in. Ik gooide 'm overboord en tufte verder. Overal om mij heen was het oerwoud.

Prachtige, bontgekleurde vogels vlogen van boom tot boom en verder waren er massa's apen, die zich schreeuwend en kwetterend van de ene tak naar de andere slingerden. Plotseling zag ik hele trossen van de prachtigste bloemen, mooier dan ik ze ooit had gezien. Ik begreep, dat ik de vondst van m'n leven had gedaan, en ik stuurde direct naar de kant om die zeldzame bloemen eens nader te bekijken." Oom George schraapte zijn keel en dronk z'n thee op.

„En?" vroeg Guus in spanning.

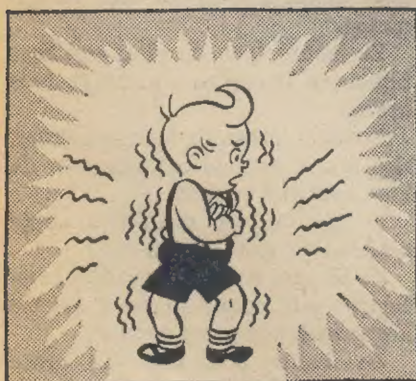
„Tja," zei oom George, „toen gebeurde het! Ik stapte aan wal en legde de sloep vast. Net wilde ik een paar van die bloemen afplukken, toen ik plotseling een hand in mijn nek voelde. Ik keek om en ja hoor! Drie van die wilde snaken om me heen; Amazone-Indianen. Ik kan je verzekeren, dat ik me lang niet lekker voelde, want in Rio hadden ze me verteld, dat die knapen nogal van een mals stukje mensenvlees hielden. Ik liet echter niet merken, dat ik bang was en ging rustig met de heren mee. Ze brachten me naar een soort dorp, waar een heleboel rieten hutten bij elkaar stonden. Toen de bewoners me in de gaten kregen, begonnen ze te kakelen en te snateren van je welste. Die beschouwen me natuurlijk als een onverwacht feestmaal, dacht ik, maar ik trok een gezicht of ik het allemaal heel grappig vond. Enfin, die kerels, die me gevangen hadden genomen, brachten me bij een soort opperhoofd, een heel oude baas, die niets anders deed dan grijnzen. Houd je goed, George, dacht ik, nu gaat het gebeuren. Maar wat dacht je! Daar begint die ouwe heer plotseling in het Engels tegen me te praten. Tenminste, daar leek het zo'n beetje op. Ik moet nogal erg dom gekeken hebben, want die oude man begon te lachen en zei: „Ontdekkingsreiziger." Meteen begreep ik het. De een of andere ontdekkingsreiziger had zich tussen die wilde knapen gewaagd en van hem had het opperhoofd een beetje Engels geleerd. „En waar is die nu?" vroeg ik met een angstig voorgevoel. „Dood," zei het opperhoofd. „Koorts." Ik dacht er het mijne van, maar liet niets merken. Voorlopig werd ik echter helemaal niet onvriendelijk behandeld. Wel waren er steeds een paar van die snoeshanen om me heen, die me in het oog hielden, maar over braden en opeten werd door niemand gesproken." Oom George sloeg de as van zijn vest. „Ja, ja," zei hij, „denk je mijn toestand eens in.



Daar zat ik nu, gevangengenomen door de wilde Indianen van de Amazone, zonder dat ik wist wat ze met me van plan waren. Op de derde dag vroeg het opperhoofd me plotseling of ik van muziek hield. Ik zei ja, want dat wilde ik natuurlijk weleens meemaken, zo'n primitieve uitvoering van die wilden. „Vanavond groot concert," zei het opperhoofd. „U luisteren, ik luisteren, allemaal luisteren." Wel, eindelijk was het dan zover. We zaten op een open plek in het bos en ik dacht bij mezelf: Direct zullen die kabaalmakers wel komen, met hun trommels. Nou, ze kwamen inderdaad. Twee Indianen waren het, die een eikenhouten kastje bij zich hadden.... Ik keek zeker erg onnozel, want het opperhoofd zei: „Dat is het. U luisteren!" Oom George grinnikte. „Wat denk je!" zei hij. „Plotseling doet een van die grapjassen een deurtje open, draait aan een knop en meteen hoor ik: „Goeienavond, dames en heren, hier is radio Rio de Janeiro. U kunt thans luisteren naar ons avondconcert." Oom George zweeg en lachte. „Ik zie mezelf nog zitten," zei hij, „en naar dat prachtige orkest luisteren, midden tussen die Indianen."

Guus keek hem verbaasd aan. „Hadden ze daar dan radio?" Oom George schudde van het lachen.

## UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS








„Een prachttoestel hadden ze," zei hij. „Van die ontdekkingsreiziger geweest."

„Dus het waren helemaal geen wilde menseneters?" vroeg Guus.

„Welnee, jongen, al lang niet meer. Ze waren zelfs reuzevriendelijk. Na een week lieten ze me weer gaan en ik mocht net zoveel orchideeën meenemen als ik wilde. Nou, je begrijpt, dat die meneer daar in Rio in z'n schik was."

„Ja," zei Guus aarzelend, „dat begrijp ik."

„Wat scheelt er aan?" vroeg oom George met een onderzoekende blik op z'n neefje.

Guus weifelde. „Hoe kon dat opperhoofd nou weten, dat er die avond om acht uur een concert zou zijn?" vroeg hij toen.

Oom George lachte slim: „Domme jongen, ze kregen immers elke week het radioblad toegestuurd!"

Een ogenblik keek Guus zijn oom verbluft aan, toen vloog hij op hem af. „Leugenaar! Leugenaar!"

Gierend van het lachen verdedigde de oom George zich tegen de aanval van zijn neefje, maar voor hij het wist raakte hij van de been en spoedig troonde Guus boven op de dappere orchideeënjager, die gehoorzaam om genade smeekte, want zoveel geweld had hij zelfs in het oerwoud niet meegemaakt....

---



# MIES, *de lachende hyena*

In de dierentuin leefde een grote olifant met een lange slurf. En een giraf. En een struisvogel. En een kangoeroe. En een zebra. En een heleboel aapjes, die aan hun staart hingen. En er was een schattig hertje, dat Christientje heette. En er was een grote, knorrige beer, die altijd liep te mopperen. En een reusachtig groot nijlpaard, dat altijd goede zin had. En er waren leeuwen. En tijgers. En panters. En nog een heleboel andere dieren, te veel om op te noemen. Trouwens, ik zou jullie het verhaal vertellen van Mies, de lachende hyena. Het is echt waar gebeurd!

Mies, de lachende hyena, leefde ook in de dierentuin, maar niemand hield van haar. Want Mies was niet alleen ondeugend, ze had echt lelijke, valse streken. Zo had ze de nare gewoonte, iedereen op een gemene manier uit te lachen. Mies lachte te pas en te onpas. Het was geen gezellige, vrolijke lach; neen, het lachen van Mies klonk altijd even vals en geniepig.

Ze lachte, toen de giraf een keer bijna een knoop in zijn lange hals kreeg.

Ze lachte, toen de kangoeroe met zijn staart tussen de deur van de kooi beklemd raakte.

Ze lachte, toen een klein aapje uitgleed en van een tak viel.

Ze lachte, toen het hertje Christientje een doorn in haar pootje kreeg en jammerend rondliep.

Ze lachte ook, toen de grote knorrige beer op een dag werkelijk

honger had als een beer en niemand hem wat lekkers gaf.

Ze lachte, toen de struisvogel bijna verdronk.

Ze lachte, toen de reusachtige rhinoceros op een dag brulde van de kiespijn.

Ze lachte, toen de leeuwen op jacht wilden en niet konden....

En op zekere keer — het is erg om het te moeten vertellen — lachte ze zelfs, toen Kees, de oppasser, zijn voet verstuikt had.

Het deed hem vreselijke pijn en iedereen vond het dan ook even erg, want Kees was een reuzenaardige oppasser.

Alle dieren waren er zo bedroefd om, dat ze huilden. De kangoeroe huilde. En de olifant. En de giraf. En Christientje, het schattige hertje. En de aapjes die aan hun staart hingen. En zelfs de grote, knorrige beer. En de leeuwen. En de tijgers. Alle dieren, waarover ik jullie verteld heb, huilden, zo erg vonden ze het, dat Kees zo'n pijn had.

Ja, iedereen huilde, behalve Mies, de hyena. Die lachte en lachte, ja, ze gierde van het lachen!

Na een poosje merkte Mies zelfs, dat ze helemaal niet meer kon ophouden met lachen, zo'n pret had ze. Ze kon er niet mee ophouden om te gaan grommen of te geeuwen.... of.... te huilen!

Ze kon er niet mee ophouden om te hikken of te fluiten of te slapen. En, wat erger is, ze kon er niet eens mee ophouden om te *eten!*

Piet, de andere oppasser, bracht haar vlees en aardappelen. Maar Mies kon er geen kruimel van opeten.

Ik zal aan iets akeligs gaan denken, dacht ze bij zichzelf. En dus dacht ze aan haar tante Helena, die bijna opgegeten was door een lelijke krokodil.

En ze dacht aan haar neef Alexander, die aangevallen was door een reusachtig grote leeuw.

Maar.... het hielp allemaal niets. Mies lachte en bleef lachen, tot haar bek, ja, haar hele lichaam er pijn van deed. Het leek er werkelijk veel op, dat ze er iets van zou krijgen!

Het zou ook vast niet goed afgelopen zijn met Mies, als er niet toevallig vier bijen langs gekomen waren, die op weg waren naar huis. Zout, Peper, Mosterd en Azijn heetten die bijen. Dat klinkt niet erg vriendelijk, hè? Nu, de bijen wáren ook niet erg vriendelijk. Ze voelden zich moe van de hele dag honing zoeken en daardoor waren ze een beetje kribbig geworden.

En toen ze dat nare, gemene lachen van Mies, de hyena, hoorden, werden ze rázend. Dat was nou juist iets, dat ze niet meer konden verdragen! En als bijen razend zijn, nou, dan weet je wel, wat er gebeurt!

Die arme Mies! Ze werd gestoken — en heel venijnig ook — door alle vier de bijen tegelijk!

„&%?!" Dat zei Mies in hyenataal. (Wat ze in werkelijkheid uitbracht, was zo iets als „Uch".)

Maar.... ze hield op met lachen, zodat ze weer kon grommen en geeuwen en huilen en hikken en fluiten en slapen. Ze kon haar vlees met aardappelen weer opeten.

Wat was die Mies blij. Ze had een goede les gehad....

Voortaan lacht Mies niet meer om van alles en nog wat. Ze lacht alleen nog maar als het te pas komt. En gelukkig niet meer op zo'n gemene hatelijke manier.

De dieren uit de dierentuin gaan werkelijk al een beetje van haar houden....

# JACOB DE KAT

O, wat is Jacob de kat sikkeneurig!
Ja, zie je, hij is ook zo vreselijk kieskeurig.
„Bah," roept hij uit, „straks ga ik nog dood,
Ik krijg hier niets anders dan kattebrood!
Met die melk er door is 't één vieze brij!
Geef mij maar wat room of wat schelvispastei!"
Hij draait met zijn staart en kijkt heel beleefd,
Maar niemand die Jacob een vispastei geeft.
Vooruit, denkt de kat, wat zal ik nog wachten?
De mensen begrijpen toch niets van mijn klachten!
Daar ruik ik de vis... Nou, 't kan me niets schelen:
Als zij me niets geven, dan ga ik 't stelen!
En eensklaps neemt Jacob een lenige sprong
En pakt er een visje, een heerlijke tong.
Hij smult en hij spint en likt zijn baard af
En zegt dan nadenkend: „Misschien krijg ik straf,
Maar 't kan me niet deren, 't was heerlijke vis!
Ik weet zelf toch het beste, wat goed voor mij is!"



# DE VIER SCHIPBREUKELINGEN

Vier mannen leden schipbreuk en slaagden er in aan land te komen. De een was een prins, de ander een koopman; de derde een heer en de vierde een herder.

Daar stonden ze. In een vreemd land, haast zonder kleren en zonder geld. Goede raad was duur en het was de herder, die meende dat er iets moest gebeuren.

„Ja," zei de prins, „we zullen door het land reizen en ik zal prinsen en koningen leren hoe ze moeten regeren."

„En ik," zei de koopman, „ik zal de mensen leren hoe ze moeten rekenen."

„Goed," zei de heer, „ik weet met wapens om te gaan en dat zal ik de mensen ook leren."



*LEERRIJKE LESSEN*

De herder knikte en glimlachte.

„Willen de heren mij ook vertellen," zei hij, „hoe we in al die dagen die een maand telt, ook onze honger zullen stillen? Want ik zie niet in, hoe we dit met rekensommen, regeren of wapenspel kunnen doen."

De drie anderen voelden dat ze honger hadden en ze zwegen.

De herder keerde zich om, ging houtbossen maken in de bossen, verkocht de bussels hout en van dat geld kocht hij voedsel.

Want, zo dacht hij, al die kunstjes en knepen kunnen het knagen van mijn maag niet stillen. Niets voedt zo zeker en zo spoedig als de hand.

De hand, die aanpakt en iets tot stand brengt.

# KLEINE WERELDREIZIGERS

Het is een drukte van belang in het bos. Een grote zwerm kleurige vogeltjes is neergestreken onder de zware beuken en scharrelt rond tussen de dorre bladeren. „Pink, pink!" horen we steeds. En soms klinkt er tussen een schorre kreet: „kèp!"



*Doodsbenauwd is ons gezelschap voor de behendige jager.*

Laten we eens uitzoeken wat dat voor vogeltjes zijn. Met kalme bewegingen halen we de verrekijker te voorschijn en zetten hem voor de ogen. Na even draaien is het beeld scherp.

Tjonge, tjonge! Wat een schitterend tafereel! We kunnen ons nauwelijks bedwingen overhard onze bewondering te uiten. Vinken zijn het. Prachtig steken hun heldere kleurtjes af tegen de donkere mosgrond en de herfstbladeren.



*Vink en keep, die verlekkerd zijn op de vettige beukenootjes.*

Ze zijn van verschillende pluimage. Twee soorten, zo te zien. En van elke soort nog een „uitgave", die veel matter van toon is. Dat zijn de vrouwtjes.

Het talrijkst is de gewone vink, die ook wel boekvink of schildvink genoemd wordt. Zijn pakje is prachtig van kleur. De borst is zacht wijnrood; in de oogstreek is die kleur het fraaist. Schedel en nek zijn grijs. Over de diepzwarte voorvleugel lopen enkele witte en helgele bandjes.

De vrouwtjes zijn lang zo mooi niet. Die lijken wel wat op een mus. Ze zijn echter egaler van kleur: vaal bruingrijs. Aan het witte vleugelstreepje kun je ze ook goed onderscheiden. Bovendien gedragen ze zich veel kalmer dan die straatbengels. Rustig stappen ze rond,

op zoek naar de olierijke beukenootjes. Want daar is het om begonnen.

Met hun sterke, kegelvormige snaveltjes pakken ze de driekantige zaadjes vast en trachten ze met de scherpe snavelrand stuk te krijgen. Dikwijls spat hun lekkernij er echter tussen uit. Welgemoed zoeken ze dan weer een ander; er zijn er genoeg.

Laten we nu eens uitkijken naar die andere soort, die er dat schorre „kèp" op nahoudt. Dat is de keep, ook wel oranjevink genoemd, of noordvink. Want ze hebben een verre reis achter de rug, deze vogeltjes. Hun ronde, zachtgevoerde vezelwieg stond in Rusland of Lapland. Maar tegen de tijd, dat de dagen korter werden, bruiste een geheimzinnige macht in hun bloed en op zekere dag vingen ze de reis aan naar het zuiden. En nu brengen ze dan de winter door ergens in Nederland. Andere in België of Frankrijk. Overal zwerven ze heen, maar geen van hen kan het hier uithouden. Als een zwoele wind door de twijgen joelt, waaraan de knoppen op springen staan, spreekt nogmaals die vreemde kracht. Troep na troep vertrekt dan naar het noorden, waar het glasheldere smeltwater tinkelend van de geurende, groene heuvels vloeit.

Aan hun donkerbruine schedel en rug zijn de kepen gemakkelijk te onderscheiden van hun neef de vink. Hun borst en buik is....

Hè, wat is dat? „Pink, pink!" Weg stuift de hele troep en duikt diep weg in een dichte struikgroep.

Aha! Kijk eens omhoog! Zie je die vogel daar boven dat open veldje kringen? Dat is een sperwertje. Ook hij komt van het noorden en is meegetrokken met de vinken en lijsters.

Ons gezelschap is doodsbenauwd voor de behendige jager. En met recht! Hoewel ze altijd waakzaam zijn, weet de grijze schim hen soms toch te overrompelen. Eén van hun kameraden draagt hij dan heen in zijn lange, strogele grijpers.

Maar och, spoedig zijn de vinken het weer vergeten. Ze zijn gewend aan dat gevaar. Het is altijd nog veel minder erg dan de listig uitgedachte valstrikken en slagnetten, die de mens opstelt om hen te vangen.

Kom, laten we de kepen nog eens nader bekijken. We hadden het over hun borst en buik. Die zijn namelijk heel mooi oranjebruin, precies als de fraaiste herfstbladeren.

Het verschil tussen vink en keep is tijdens het opvliegen zeer duidelijk te merken. Als de vink zijn vleugels spreidt, komt er zeer veel wit te voorschijn. Ook de buitenvlag van zijn staart is wit.

De keep heeft niet dat vele wit. Die vertoont alleen bij het vliegen een witte staartwortel. Bij de vink is die onopvallend groen gekleurd.

Tijdens hun dansende vlucht roepen de vinken steeds: „juup, juup!" Aangenaam zacht fluitend. De kepen bedienen zich van hun gewone, schorre kreet. Daaraan kun je ze altijd thuisbrengen, al trekken ze nog zo hoog over.

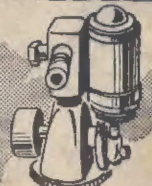
*P. D.*

## ONZE WONDERE WERELD












# Het GEHEIM van de BLAN













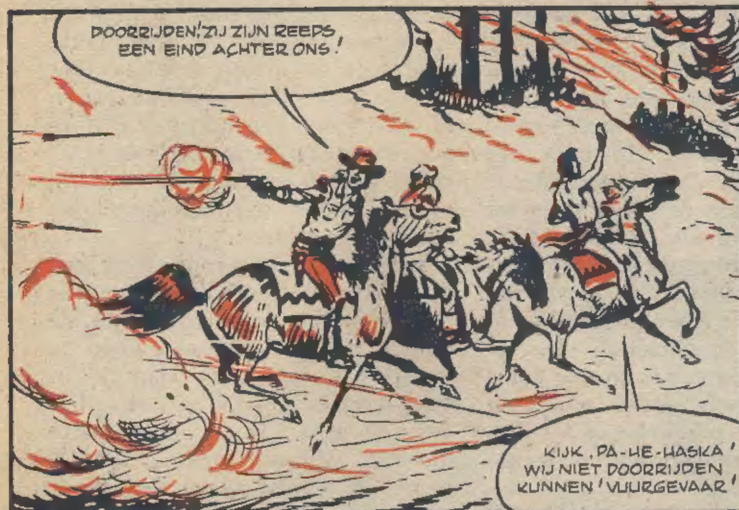






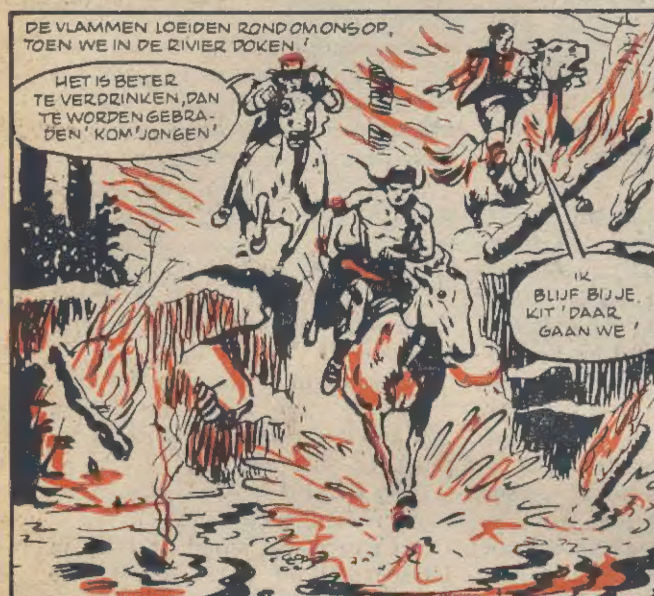

# LANKE ROODHUID




















# EEN UITSTAPJE, DAT T

Peter Knol was bezig de krant te lezen. Die krant kwam eens per week en wel 's Zondags en dan las Peter ze zijn ouders van A tot Z voor. Deze keer stond er in, dat te Amsterdam een historische optocht zou gehouden worden, en volgens de beschrijving zou het een optocht zijn, zoals er in het hele land nog nooit een gezien was. Batavieren, Friezen, Romeinen, Franken en groepen uit elk tijdvak van de geschiedenis (waarvan Peter zich nog wat uit zijn schooltijd herinnerde) zouden meetrekken en tal van praalwagens en duizenden soldaten van alle wapens met volle muziek zouden de optocht opluisteren. Toen Peter dat alles gelezen had, riep hij uit: „Dat zou ik wel eens willen zien! Toe, mag ik naar Amsterdam?"

Nu moet je weten, dat, wat ik hier vertel, al een halve eeuw geleden is; dat de familie Knol in een klein dorp, een dik uur van Den Bosch, woonde; en dat geen van hen, ook Peter niet, die toch al twintig jaar was, nog ooit in een trein gezeten had. Vader en moeder keken dan ook bij het horen van Peter's verzoek vreemd op.

„Ben je nou helemaal gek?" vroeg vader Knol. „Naar Amsterdam! Je denkt zeker, dat het geld me op de rug groeit!"

„Nou, laat het een tientje kosten, wat is dat dan nog voor die éne keer," zei Peter, die heel goed wist, dat zijn ouders, hoewel ze hoogst eenvoudig leefden, er warmpjes bijzaten.

„En wie weet, waar je ergens terecht zou komen," zei vrouw Knol. „Ik zou geen ogenblik rust hebben. Er gebeuren zoveel ongelukken met dat spoor."

„Maar ik ben toch geen klein kind meer," zei Peter. „En ik heb toch ook een mond om te vragen, zou ik denken."

Er werd nog heel wat over gepraat, maar Peter had zich die reis naar Amsterdam nu eenmaal in het hoofd gezet en het eind was, dat vader en moeder het goed vonden. Och ja, hij was een goede, oppassende jongen, die als een paard werkte en bijna niets verteerde.... hij mocht toch ook wel eens wat hebben.....

Peter's eerste werk was nu naar de meester te gaan om over de voorgenomen reis te praten. De meester, die zelf nogal eens hier en daar geweest was, gaf hem groot gelijk, dat hij eens wat meer van de wereld wilde zien. Hij nam zijn spoorboekje en schreef op een stukje papier, hoe laat de eerste trein uit Den Bosch vertrok en hoe laat die te Utrecht aankwam; hoe laat daarna de trein van Utrecht vertrok en hoe laat die Amsterdam binnenreed. Hij deed hetzelfde voor de terugreis. Daarna gaf hij nog enige nuttige wenken. Peter moest in Den Bosch een retourkaartje (dat was een kaartje voor heen en terug) derde klas nemen, dat goed bewaren en zorgen het dadelijk bij de hand te hebben, als er naar

*door*

*J. TOEBOSCH*

gevraagd werd. In Utrecht moest hij maar vragen, waar de trein naar Amsterdam stond; ze zouden hem dan wel terecht wijzen, want ze waren daar zeer vriendelijk. En te Amsterdam vond hij de uitgang vanzelf. Als hij er aankwam, duurde het nog een goed uur, eer de optocht begon, zodat hij tijd genoeg had om een goede plaats te zoeken. Als hij de optocht gezien had, moest hij maar eens naar de dierentuin gaan; dat was de moeite waard! Verder raadde hij hem aan een politieagent te vragen, waar een goedkoop restaurant was; dan kon hij voor een paar kwartjes goed en goedkoop eten. En maar goed uitkijken....

Peter bedankte de meester voor zijn inlichtingen. Nog dezelfde dag wist het hele dorp, welke grote reis hij zou ondernemen; ieder praatte er van en hij was nu ineens een persoon van gewicht geworden. En zo ging hij een paar dagen later vroeg in de morgen op weg.

Lang voor het uur van vertrek was hij al aan het station Den Bosch, kocht een kaartje, borg het zorgvuldig in zijn vestjeszak en ging daarna in de wachtkamer zitten. Eerst was hij alleen, maar langzamerhand werd het druk. Daar kwam een beambte en riep, dat de trein voor Utrecht er was. Peter ging met de andere reizigers het perron op. De trein was wat laat en er werd spoed gemaakt met instappen. Peter stapte de eerste de beste coupé binnen en nauwelijks zat hij, of het portier werd dichtgeslagen en de trein vertrok.

Peter keek eens rond. Wat een deftige boel! Rood fluweel op de zitting en de achterzijde van de banken, mooie gordijnen voor de vensters en kussens, waar je in wegzakte! Zó hadden ze het in het dorp nergens; in de verste verte niet.... Wel wat vreemd, dat hij hier zo helemaal alleen zat. Waar waren al die andere mensen gebleven....?

Maar lang dacht hij er niet over na. Aan weerszijden van de lijn waren weiden met mooi vee en akkers met goed staand gewas en daar keek hij met pleizier naar.

„Mag ik uw biljet eens zien?" onderbrak een conducteur zijn gepeins.

„Alsjeblieft, mijnheer."

„Wat is dat? U hebt een biljet derde klas en u zit in een eerste klas coupé?"

„Och, neem het me niet kwalijk, mijnheer," zei Peter verschrikt. „Ik heb nog nooit met de trein gereisd. Ik wist niet...."

„Ja, dat zal wel. Bij aankomst moet u even meegaan!"

En nauwelijks stond de trein in Utrecht stil of Peter moest mee naar een gebouwtje, waarbinnen een heer zat te schrijven. Hier kreeg hij te horen, dat hij vijf gulden moest betalen.

„Maar, mijnheer, geloof me toch, ik heb het niet met opzet gedaan," zei Peter. „Ik ben maar een eenvoudige jongen, maar we zijn thuis fatsoenlijke mensen, die nog nooit iemand een cent te kort hebben gedaan...."

„Het spijt me, maar ik kan er niets aan doen," zei de beambte. „Ik moet me houden aan de voorschriften. U kunt echter aan de directie schrijven. Misschien krijgt u dan uw geld wel terug."

Zuchtend betaalde Peter twee rijksdaalders en kreeg, nadat hij

# T TEGENVIEL

zijn naam en woonplaats had opgegeven, zijn kaartje terug.

„Kan ik nu dadelijk mee naar Amsterdam?" vroeg hij.

„De trein, die u hebben moest, is weg. Maar over een goed half uur komt er weer een."

Peter dacht even na. Dan kon hij toch nog op tijd in Amsterdam zijn....

„Ga maar zolang in de wachtkamer zitten," zei de beambte, die hem aangehouden had. „Dan wordt bekendgemaakt, dat de trein er is."



*Zuchtend betaalde Peter twee rijksdaalders....*

En werkelijk, ruim een half uur later zat hij in de trein, die naar de hoofdstad ging, deze keer derde klasse, dat wist hij zeker. Hij zou dus toch de optocht zien. Eigenlijk wel jammer van die vijf gulden, die hij had moeten betalen en waar hij niets voor had gehad.... Maar dat was nu eenmaal zo....

Daar reed de trein het station binnen. Het was hier warempel nog drukker dan in Utrecht, allemaal mensen, die naar de optocht kwamen kijken. Peter ging met de stroom mee en kwam zo buiten het station en wat later op een groot plein, waar naar schatting wel honderdduizend mensen stonden en een menigte politieagenten heen en weer liep om de orde te bewaren. Hij wist een vrij goede plaats te krijgen en wachtte nu rustig af.

Daar klonk muziek. De stoet was in aantocht. Marechaussees te paard reden voorop om ruimte te maken. Dat gaf een geweldig gedrang. Peter raakte tussen een hoop mensen bekneld en toen hij weer vrijkwam, stond hij een heel eind achteraan en zag geen kans meer naar voren te komen.

De optocht trok voorbij. Peter hoorde het schetteren van de muziek en het gejuich van het publiek. Maar hij kreeg niets te zien dan nu en dan een vaandel of het bovenste deel van een praalwagen. En 't baatte ook al niet, dat hij op de tenen ging staan en zich zoveel hij kon uitrekte. Eindelijk, daar kwam ruimte. De mensenmassa ging in beweging. Maar.... de optocht was nu voorbij....

Dat was een tegenvaller!.... Had hij daarvoor zo'n reis gemaakt....? Wat nu te doen....? Hij sprak een politieagent aan en beklaagde zich er over, dat hij door het gedrang niets van de optocht had gezien. Dat was, meende hij, de schuld van de marechaussees...

De agent was een gemoedelijk en behulpzaam man. Hij vertelde Peter, dat de optocht nu door de stad trok en over twee uur hier weer voorbij zou komen, zodat er dus nog kans was hem te zien. Op Peter's verzoek wees hij hem ook een dichtbij gelegen goedkoop restaurant aan.

Peter ging er binnen. Het zag er hier heel anders uit dan in het café in zijn dorp. Wat een grote zaal en wat een menigte mensen! Hij ging aan een tafeltje zitten en bestelde een eenvoudige maaltijd. Hij was nu weer heel opgeruimd. Straks zou hij wel zorgen, dat hij een betere plaats kreeg. Het eten smaakte hem best.

Hij wilde betalen en stak de hand in zijn zak. Maar wie beschrijft zijn schrik, toen hij bemerkte, dat zijn portemonnaie verdwenen was. Haastig zocht hij in al zijn zakken.. vergeefs.... de portemonnaie was weg.... Zeker was ze hem straks in 't gedrang door een zakkenroller ontstolen....

„Mijn portemonnaie is weg!" riep hij. „Ik ben bestolen....!"

„Hoor eens, man," zei de kellner, die hem bediend had, „dat kun je wel vertellen, maar we laten ons niets wijsmaken. We hebben zo iets hier al meer gehad. Als je niet dadelijk betaalt, haal ik de politie."

In de zaal ontstond een hele opschudding. De meeste gasten gaven de kellner gelijk en zagen Peter aan voor een bedrieger. De kellner ging nu naar buiten en kwam even later terug met een agent, die Peter meenam naar het dichtstbijzijnde politiebureau, waar hij door een inspecteur ondervraagd werd.

„Luister eens," zei de inspecteur, toen het verhoor afgelopen was, „ik zal onmiddellijk naar je burgemeester telegraferen, of je verklaringen waar zijn. Je blijft in alle geval hier, totdat ik antwoord heb!"

„Maar dan zie ik niets van de optocht!" zei Peter. „En daarvoor heb ik zo'n dure reis gemaakt!"

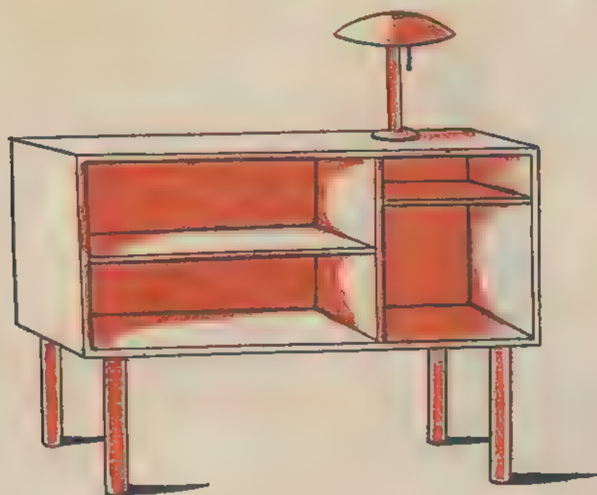
„Dat spijt me," zei de inspecteur, „maar ik mag u niet eerder laten gaan. Ik moet mijn plicht doen."

Peter moest dus op het bureau blijven. Het duurde enige uren, eer er antwoord kwam, want het dorp, waar hij woonde, had geen telegraafkantoor en de telegrammen moesten dus over het dichtstbijzijnde kantoor gaan, wat natuurlijk veel vertraging veroorzaakte. Maar toen eindelijk bericht binnenkwam, was alles in orde en mocht Peter gaan en hij kon nog juist de laatste trein naar Den Bosch halen.

Het was al laat in de nacht, toen hij thuiskwam, waar men intussen, zoals te begrijpen is, heel wat angst had uitgestaan. Toen hij alles verteld had, zei hij: „Er mag in Amsterdam nog te doen zijn wat wil, maar mij zien ze er nooit meer."

En hij heeft woord gehouden.

# MODERN MEUBELTJE



Dit moderne boekenkastje met bergruimte voor alles en nog wat zal door iemand, die een beetje handig is, gemakkelijk in elkaar kunnen worden gezet.

Wat de afmetingen betreft, het geheel wordt 80 cm hoog, terwijl het kastje zonder de poten 50 cm hoog, 90 cm lang en 30 cm breed is. Het eigenlijke boekenkastje heeft een lengte van 60 cm, het zijkastje van 30 cm. Het plankje voor het bovenste vakje rechts zit 15 cm van de bovenkant af.

De stalen poten zijn blankmetalen gordijnroeden van 4 cm middellijn. Men kan ze in een ijzerwarenzaak op maat laten afzagen, 31 cm lang (30 cm voor de hoogte en 1 cm om in de bodem van het kastje te laten verdwijnen).

Als materiaal kan men vurenhout of multiplex gebruiken; het geheel wordt later gelakt.

Eerst worden de zij- en tussenwanden in orde gemaakt; hierin worden inlatingen uitgestoken van plm. ½ cm diep en zo breed als de plank, die er in moet passen, dik is.

In de tussenwand komen twee inlatingen, aan de ene kant een in het midden, aan de andere kant een 15 cm van boven af (zie figuur A).

De linkerzijwand krijgt er een in het midden, de rechterzijwand een 15 cm van boven af.

In de bodem en het bovenblad worden ook inlatingen gemaakt, waarin de tussenwand komt, die dus een centimeter langer moet zijn dan de zijwanden om van boven en van onderen een halve centimeter ingelaten te kunnen worden.

Nu kunnen de zijwanden aan het onder- en bovenblad geschroefd worden. Ook de achterzijwand, die van tevoren pasklaar is gemaakt, kan er ingezet worden.

Hierna zijn de poten aan de beurt.

Men maakt van stevig hout blokjes, ongeveer in de vorm van een kurk, en slaat die in de stalen buizen. Van boven moeten deze houten stoppen dikker zijn dan de poten zelf, en er met geweld ingeslagen worden, zodat er geen verwrikken meer aan is. (Zie figuur B). Steekt er nog een randje bovenuit, dan kan dat afgezaagd worden.

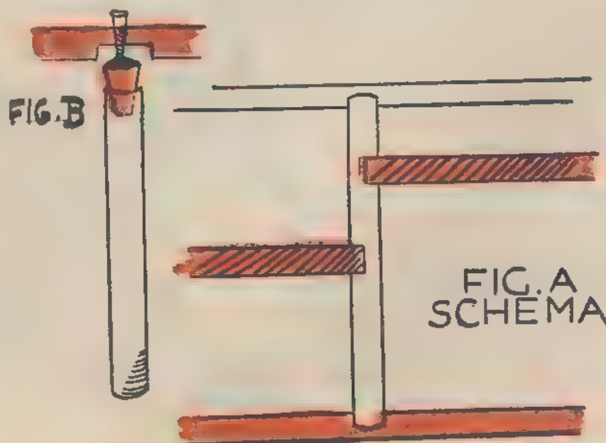
Aan de onderkant van de bodem van het kastje, ongeveer 7 cm van de hoeken af, worden nu gaten geboord, 1 cm diep; hierin komen de poten. Van boven af worden dan, door de bodem heen, flinke schroeven tot diep in de houten stoppen gedraaid.

Nu kan de tussenwand ingeschoven worden, die van onderen af ook nog vastgeschroefd wordt. Daarna komen de planken. Het kastje kan licht gelakt worden, bijvoorbeeld zachtgeel of parelgrijs; maar ook knalrood kan aardig staan; dit steekt goed af tegen de stalen poten.

Men moet altijd grondverf hebben in dezelfde kleur als de huidverf.

Na éénmaal héél dun gronden worden alle naden en schroefgaten mooi glad geplamuurd, zodat men geen verbindingen meer kan zien. Hierna weer grondverven, nu dikker, en met puimsteen inwrijven, als dit droog is, afschuren; dan komt het lak.

Effectvol is het ook, wanneer de binnenvakken een andere kleur krijgen, maar de randjes van de planken de kleur van de buitenkant houden.



# BAMBI GAAT TURNEN

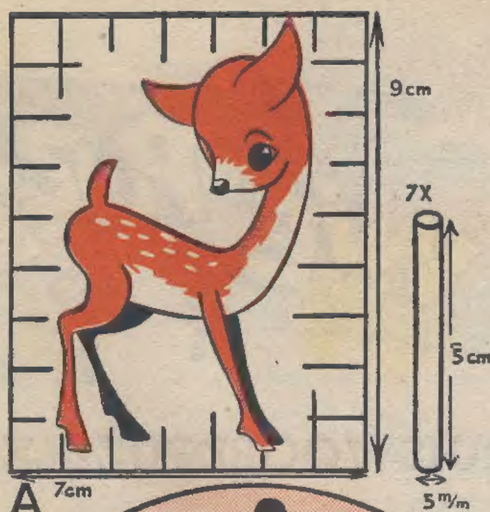
We maken van *dik* triplex twee open cirkels, precies zoals tekening B aangeeft. De dikke zwarte punten geven de plaats aan waar men flinke gaatjes moet maken, waarin later de stokjes, C, klem komen te zitten.

Het hertje maken we eveneens uit dik triplex.

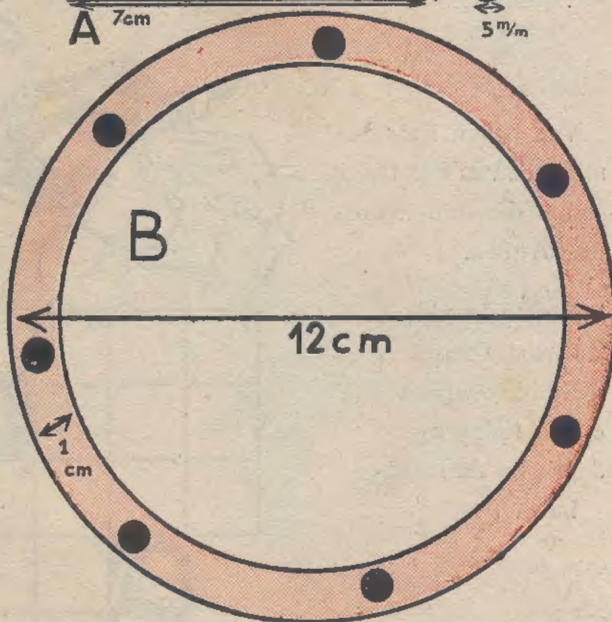
Het geheel kleuren we. Het hertje bruin, de cirkels rood en de stokjes geel.

Het diertje lijmen we vast bij de tenen en het oor, op drie van de dwarsstokjes.

En nu maar in de rondte laten draaien, als een hoepel.





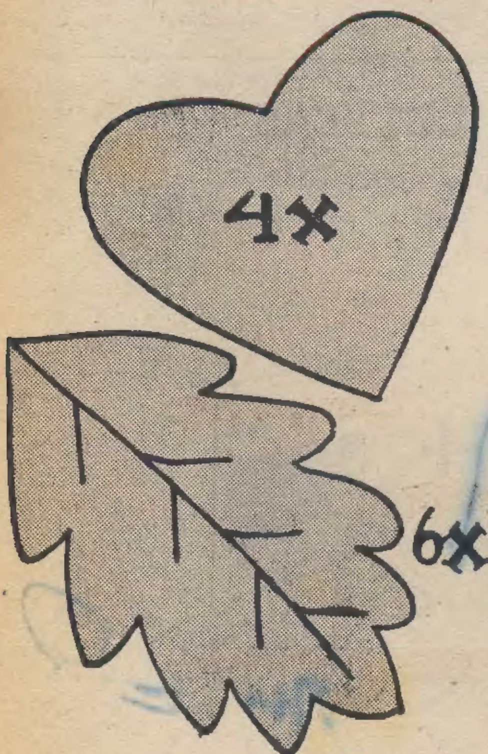




# EEN FLEURIG CORSAGE

Een zelfgemaakt corsage van kleurig vilt staat erg leuk op je mantel of een jumpertje.

Om dit corsage te maken heb je maar heel weinig materiaal nodig. Een stukje rood vilt voor de hartjes en een stukje groen vilt voor de bladeren en het steeltje. Het hartje knip je viermaal en naait ze met een rode zijden draad twee aan twee tegen elkaar.

Je hebt zes bladeren nodig, omdat ook deze steeds twee aan twee tegen elkaar worden genaaid.




Terwijl je de hartjes tegen elkaar naait, schuif je er een groene wollen draad tussen, zodat deze meteen ook vastzit. Vervolgens naai je van een smal reepje groen vilt een stevig rolletje, dat als takje gaat dienen en waaraan de wollen draad en de bladeren worden vastgehecht.

Tenslotte bevestig je aan de achterkant van het takje een klein veiligheidsspeldje, waarmee je het leuke corsage op mantel of jumpertje vastspelden kan.



# WIE PUZZELT ER MEE?

## KRUISWOORDPUZZLE

Van boven naar beneden en van links naar rechts dezelfde woordjes invullen.

1 Doortochtgeld
2 Zweedse munt
3 Niet-ingewijden
4 Een tijdperk
5 Is alles na regenbuien



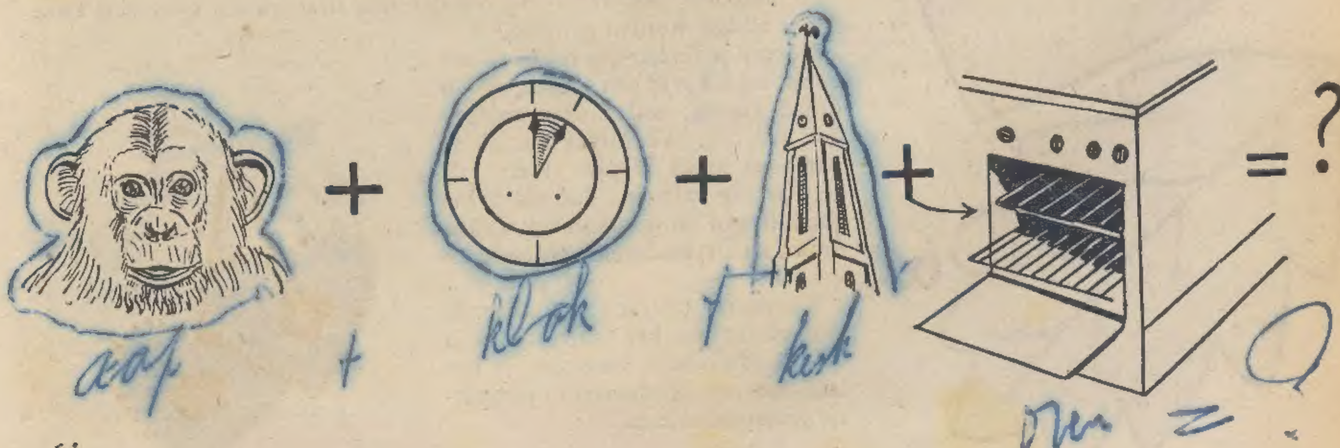

## LETTERPUZZLE

Lees de omschrijving bij elk woord en vul de ontbrekende hoofdletter in.

A N D heeft elk voorwerp
A N D vind je veel aan zee
A N D is een soort waarborg
A N D als 't je eigen is, hou je d'r van
A N D kan los- of vastzitten
A N D is een deel van je lichaam
A N D je prikt er wel eens een kaart aan
A N D kun je geen water in dragen
A N D nog een deel van je lichaam

## EEN WOORD VAN VIER LETTERS

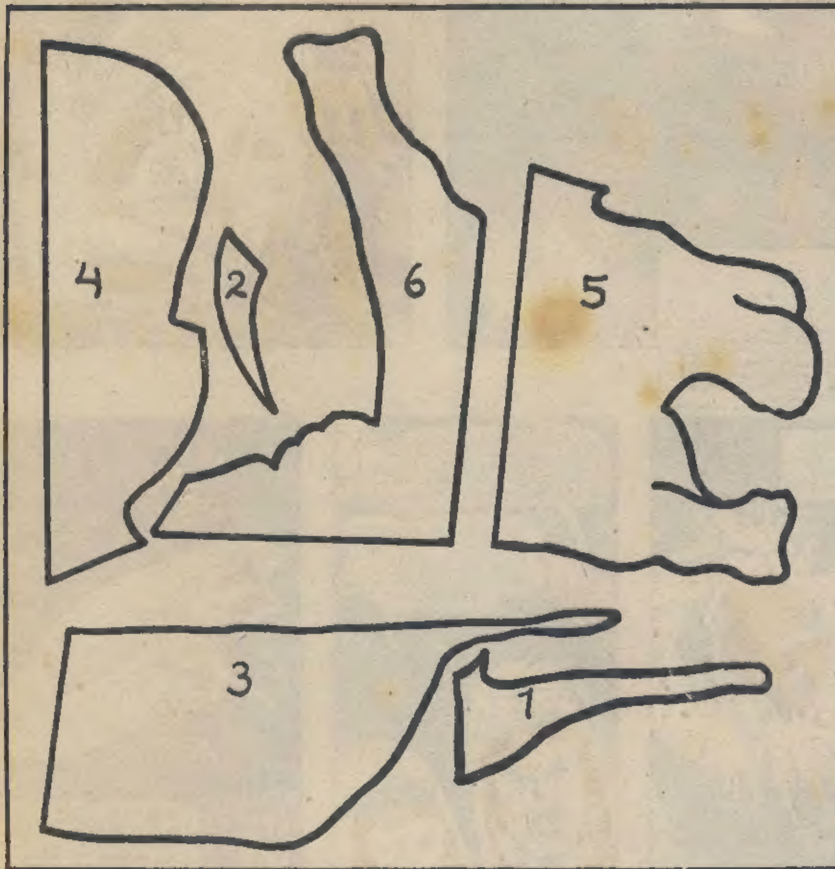
Neem de eerste letter van de naam, die toepasselijk is op de vier afgebeelde voorwerpen. Zet die vier letters in de juiste volgorde achter elkaar en je krijgt de naam van een bekend vervoermiddel. Hoe heet dat?



# SILHOUETTENPUZZLE



In de grote figuur heb je zes stukjes. Trek die over op dunne stukken karton en knip ze zorgvuldig uit. Probeer dan eens of je met behulp van die zes stukken de andere figuur kunt leggen, dus een olifant. Als je denkt aan staart en slurf, zal het wel niet zo moeilijk zijn om deze in zes stukken gedeelde olifant weer heel te maken.




## WELK BEROEP HEEFT MIJNHEER?




## OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

### *Kruiswoordpuzzle*

| | | | | | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| B | O | K | | L | I | E | R | | M | O | T |
| O | D | | D | A | N | S | E | N | | P | A |
| T | E | L | | K | E | P | I | | P | E | K |
| | R | E | I | S | | | N | E | E | N | |
| S | | G | R | | B | V | | A | L | | A |
| T | O | P | | P | O | O | T | | I | E | R |
| A | A | L | | K | O | E | L | | K | I | T |
| L | | A | S | | S | T | | L | A | | S |
| | B | A | R | S | | | L | A | A | N | |
| P | E | T | | T | A | A | I | | N | O | K |
| R | U | | P | O | L | D | E | R | | O | A |
| O | L | M | | P | I | A | S | | A | R | M |

### *Tovervierkant*

| | | | |
|---|---|---|---|
| A | Z | I | E |
| Z | I | E | L |
| I | E | T | S |
| E | L | S | T |

### *Paartjes*

1. Water; 2. Vloot; 3. Vet; 4. Pan; 5. Sloot.

### *Welk land is dit?*

ZWITSERLAND

### *Cijferraadsel*

74
56
981
———
1111

### *Ik wil een kaartje naar....*

1. NAARDEN
2. ZUIDBROEK

### *Raadsels*

1. Omdat het te ver is om te lopen.
2. Als hij een nieuwe ster ontdekt.
3. Omdat ze anders een „mesje" is.
4. Omdat hij begint met „aan te breken"
5. Je voeten van de grond.
6. Vier kwart-jes.
7. De echo.
8. Twee. Een binnen- en een buitenkant.
9. Een schoen.
10. Omdat ze een titel hebben.

### *Welk beroep heeft mijnheer?*

ORGELDRAAIER

# OLAF NOORD

DE UVURAN-EXPEDITIE
WAS OP LAFFE WIJZE
AANGEVALLEN DOOR
DE PAZMANGS IN HUN
BOLVORMIG TOESTEL.
EEN DER VLIEGENDE
SCHOTELS WAS GE-
TROFFEN DOOR HET
ATOOMGOLF-KANON
EN WENTELDE ZICH
NU LANGZAAM OM IN
DE RICHTING VAN
SATURNUS....

HI, HI!! RAAK! NU GAAN DIE ANDEREN ER AAN!!

50-20

GROTE HEMEL! DIE BANDIETEN HEBBEN DE SCHOTEL VAN ARDON EN ZIJN MANNEN GERAAKT!!

VRESELIJK!

OLAF. BEVEL VAN RIWAN, VUREN EN NIET MISSEN!

EVEN LATER VERLIETEN ENIGE VERBLINDENDE STRALEN DE THULE...

OLAF SCHOOT RAAK EN HET TOESTEL MET DE PAZMANGS SPATTE UITEEN.

IK HAD DIT LIEVER NIET GEDAAN, MAAR VOORDAT DIE KNAPEN ONS OOK TE PAKKEN ZOUDEN NEMEN....

WAAROM VIELEN ZIJ ONS EIGENLIJK AAN? EN WAAR ZOUDEN ZIJ VANDAAN KOMEN?

ONDERTUSSEN BEVOND ARDON'S SCHOTEL ZICH IN EEN GEVAARLIJKE POSITIE. EEN DER WANDEN WAS OPENGESCHEURD EN TWEE MANNEN WAREN NAAR BUITEN GESLINGERD EN ZWEEFDEN NU OM HET TOESTEL IN HET LUCHTLEDIGE.....

LANGZAAM MAAR ZEKER KREEG DE AANTREKKINGSKRACHT VAN SATURNUS VAT OP DE BESCHADIGDE SCHOTEL EN DE TWEE MANNEN. ALLEEN SNELLE HULP ZOU NU NOG REDDING BETEKENEN....

HALLO, ARDON! HIER RIWAN! BEWAAR KALMTE, WIJ KOMEN U TE HULP....

SCHOTEL ZWAAR BESCHADIGD. TWEE MANNEN ZWEVEN IN DE RUIMTE DRIE MANNEN VERMIST... WE KANTELEN!

OPEN DE SLUIZEN, DIAL! IK GA HEN OPHALEN MET DIT APPARAAT, ANDERS ZULLEN ZIJ TE PLETTER STORTEN OP SATURNUS!!

VEEL SUCCES, OLAF EN KEER ALSJEBLIEFT BEHOUDEN TERUG!